

15.0 0.4 2015

άνθρωπου

Ιερομ.

Φιλόθεου Γρηγοριάτη.

Ο Θεός αγάπη εστί μας λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και όντως αυτός είναι ο καλύτερος χαρακτηρισμός του Θεού. Για να καταλάβουμε εμείς οι άνθρωποι, τι

είναι ο Θεός.

Κατά τον Ιερό Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη βέβαια, και σύμφωνα με την αποφαστική θεολογία της Εκκλησίας, ο Θεός υπερβαίνει κάθε έννοια ανθρώπινη. Δεν είναι ούτε ψυχή, ούτε λόγος, ούτε δύναμη, ούτε φως, ούτε ζωή, ούτε ουσία, ούτε χρόνος, ούτε επιστήμη, ούτε αλήθεια, ούτε βασιλεία, ούτε σοφία, ούτε αγαθότης...

Ωστόσο, ας μου επιτραπεί να πω, θα μπορούσε να γίνει κάποια εξαίρεση για το όνομα “αγάπη”. Ο Θεός δεν είναι τίποτε άλλο παρά Αγάπη.

Και πράγματι ο Θεός, ο Θεός των Πατέρων μας, ο μόνος αληθινός Θεός, δεν είναι ένας τιμωρός Θεός, ή έστω ένας “δίκαιος”, κατά τα ανθρώπινα μέτρα και σταθμά. Όχι, ένας δίκαιος αστυνόμος που οφείλει να επιβάλλει την τάξη καταγράφοντας με λεπτομέρεια τις παραβάσεις μας. Ή όπως κάποιος δίκαιος δικαστής που έργο του είναι να κρίνει αμερόληπτα, για να φανερώσει και τιμωρήσει τον ένοχο και παραδειγματίζοντας τον να επιφέρει δικαιοσύνη και ικανοποίηση στην έννομο τάξη.

Αλλά ο Θεός μας δεν είναι έτσι “δίκαιος”. Αλλοίμονο μας αν ήταν! Ο Θεός μας είναι ο Πατέρας μας. Ο Θεός μας “αγάπη εστί”.

Υποβάλλεται όμως από πολλούς η ερώτηση - απορία της ανθρώπινης αδυναμίας:

Γιατί τότε να υπάρχουν τόσες θλίψεις, τόσες αδικίες και δυστυχίες στον κόσμο, αφού ο Θεός είναι αγάπη;

Σε απάντηση θα μπορούσαμε να παραθέσουμε τα λόγια του μακαριστού π.Επιφανείου Θεοδωροπούλου:

“... Χωρίς Χριστό ο κόσμος είναι θέατρο του παραλόγου. Χωρίς Χριστό δεν μπορείς να εξηγήσεις τίποτε. Γιατί οι θλίψεις, γιατί οι αδικίες, γιατί οι αποτυχίες, γιατί οι ασθένειες, γιατί; γιατί; γιατί; Χιλιάδες πελώρια “γιατί”. κατάλαβε το. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να προσεγγίσει, με την πεπερασμένη λογική του, την απάντηση όλων αυτών των “γιατί”.

Μόνο με τον Χριστό όλα εξηγούνται. Μας προετοιμάζουν για την αιωνιότητα. Ίσως εκεί μας αξιώσει να πάρουμε απάντηση σε μερικά “γιατί”...

Αγάπη λοιπόν ο Θεός και αγαπά τον άνθρωπο, το δημιούργημα Του. Έτσι επιθυμεί και την κοινωνία μαζί Του: Κοινωνία αγαπητική αγαπωμένων προσώπων. Και ο άνθρωπος, μπορεί να αγαπήσει τον Προσωπικό Θεό, εφ' όσον αληθινή αγάπη μόνο σε πρόσωπα μπορεί να κατευθυνθεί και να υπάρξει. Ζώα, αντικείμενα, ιδέες ή φιλοσοφίες, το μερικό ενδιαφέρον του ανθρώπου μπορούν και πρέπει να ελκύουν κι

όχι τον όλο άνθρωπο. Γι' αυτό και κάθε περίπτωση που υπερβαίνει το μέτρο αυτής της απλής συμπάθειας και ενδιαφέροντος προς αυτά, εκφυλίζεται και καταλήγει σε πάθος, αδυναμία ψυχής, αλλά ποτέ δεν είναι αγάπη αληθινή. Αγάπη αληθινή, προσωπική, δονεί τον όλο άνθρωπο ως τα βαθύτατα του είναι του, και τον ελκύει προς το αγαπημένο πρόσωπο.

Και ο προσωπικός Θεός μας, δεν είναι ο θεός των φιλοσόφων, των σκεπτικιστών, αλλά ο Θεός των Πατέρων μας, που είναι Πρόσωπο και όχι ιδέα.

Αυτός ο Θεός από την εκστατική Του αγάπη προς το προσωπικό Του δημιούργημα, τον άνθρωπο, εξέρχεται με τις άκτιστες ενέργειες Του και κοινωνεί μαζί του σε μια κοινωνία αγάπης, εν Χριστώ, στην Εκκλησία Του.

Προϋπόθεση αληθινής και βαθιάς αγάπης είναι η ελευθέρα προαίρεσης. Δεν είναι δυνατόν να αγαπήσει κανείς κάποιο άλλο πρόσωπο, πιεζόμενος να το κάνει αυτό, από κάποια ανάγκη ή βία.

Ο άγιος Θεός, από σεβασμό και πατρική εκτίμηση και αγαπητική διάθεση προς τον άνθρωπο, τον θέλει ελεύθερο, δεν του επιβάλλεται, αλλά περιμένει την ελεύθερα προσωπική του εκλογή. Το να αποδεχθεί δηλ. το Θεό στην ζωή του ή να Τον απορρίψει.

Ο Θεός λοιπόν, έρχεται προς ημάς και αποκαλύπτει τον Εαυτό Του, αφού με ελευθερία αγάπης Τον δεχθούμε στην ζωή μας. Και μας φανερώνεται η δόξα και η Χάρις Του και εμείς απολαμβάνουμε την ευλογημένη παρουσία Του. Και εκ πείρας μαθαίνουμε τι σημαίνει ζωή με το Θεό, και πως είναι η κοινωνία με το Θεό. Εφ' όσον, αν δεν μας αποκαλυφθεί από Εκείνον, δεν μπορούμε μόνοι μας να Τον εύρουμε, να Τον γνωρίσουμε, τον Δημιουργό και Κτίστη μας.

Αντιθέτως τον απορρίπτουμε από την ζωή μας και δεν Τον αγαπούμε, όταν αδιαφορούμε για τις εντολές Του, σύμφωνα και με τον λόγο Του: "Ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος έστιν ο αγαπών με" (Ιωάν. δ', 21). Κλείνουμε έτσι τα αυτιά μας στην πρόσκληση Του και μένουμε μόνοι μας χωρίς Θεό, ανίκανοι να αγαπήσουμε, γευόμενοι την απελπιστικά πικρή οδύνη της φιλαυτίας μας.

Μας αφήνει ο Θεός να διαλέξουμε μόνοι μας και δεν μας επιβάλλει την παρουσία Του. Όμως διακριτικά μας βοηθεί να ξεπεράσουμε την ανθρώπινη αδυναμία μας και να εκλέξουμε το συμφέρον σε μας.

Και το συμφέρον μας, άσχετα αν το καταλαβαίνουμε ή όχι, είναι να Τον εύρουμε, να Τον γνωρίσουμε, να ενωθούμε και να μείνουμε μαζί Του. Αυτός είναι κι ο σκοπός

της ζωής μας, γι' αυτό πλασθήκαμε απ' Αυτόν.

“Αυτή δε έστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσι σε, τον μόνον αληθινόν Θεόν και ου απέστειλας Ιησούν Χριστόν” (Ιωάν. ιζ', 3)

Έχει τους τρόπους Του να πλησιάζει ο Θεός την κάθε ψυχή, να την ελκύει προς τον Εαυτό Του. Να την πληροφορεί για την παρουσία Του, να της ομιλεί, να της δίδει ευκαιρίες, αφορμές και δυνατότητες για να Τον πλησιάσει κι αυτή και να Τον γνωρίσει, για να χαρεί και να ζητήσει ο άνθρωπος να μείνει ο Θεός μαζί του.

Αν η ψυχή, δεκτική στην Χάρη του Θεού, Τον πλησιάζει και ποθήσει την κοινωνία Του, τότε ο Θεός αρχίζει ένα άγιο “παιχνίδι” μαζί της.

Πότε της ομιλεί με γλυκύτητα και τρυφερότητα, και τότε η ψυχή φτερουγίζει στα ουράνια από ένα ιερό, θείο έρωτα, λησμονώντας όλα τα επίγεια.

Πότε της κρύβεται και εκείνη τρομαγμένη από την φαινομενική μοναξιά της Τον ψάχνει λυπητερά και υπομένει ένα άγιο μαρτύριο.

Όσπου και πάλι της φανερώνεται, αυξάνοντας έτσι τον εράσμο γι' Αυτόν πόθο της και καθαίροντας την καλύτερα. Για να μεγαλώσει την ένωση και κοινωνία μαζί της και να την οδηγήσει σε μεγαλύτερες χαρές και ευλογίες από δόξα σε δόξα.

Και τούτο συνεχίζεται μέχρι το τέλος της ζωής του ανθρώπου, και αναλόγως της δεκτικότητας της κάθε ψυχής μετέχει στην χαρά της αγαπητικής αυτής κοινωνίας με τον Κύριο της.

Πηγή: isagiastriados.com